

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: Y. P.,
státní příslušnost Ázerbajdžánská republika,
naposledy pobytem v X, zastoupeného Mgr. Jiřím Klegou,
advokátem se sídlem 735 32 Rychvald, Bohumínská 1553,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.9.2017 č. j. OAM-579/ZA-ZA11-ZA05-
2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 11.9.2017 řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájené žádostí žalobce ze dne 18.7.2017 zastavil podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. V žalobě žalobce namítal, že

rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nedostatečně zjistil skutkový stav. Konstatoval, že žalovaný dne 11.9.2017 řízení zastavil, jelikož z informace Správy uprchlických zařízení zjistil, že dne 10.9.2017 opustil Příjímací pobytové středisko v Havířově a od tohoto dne žalovanému nebylo známo místo jeho pobytu. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí neuvádí, jakým způsobem získal informaci od Správy uprchlických zařízení, co tato zpráva obsahovala za sdělení, ze kterého data zpráva pochází, či kterého dne byla žalovanému doručena. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí zhruba za 24 hodin od chvíle, kdy opustil Pobytové středisko v Havířově. Z napadeného rozhodnutí neplyne, že by se žalovaný pokoušel kontaktovat žalobce, či za účelem zjištění jeho pobytu se obrátil na Policii ČR. Skutečnost, že se žalobce do Pobytového zařízení Havířov po 11.9.2017 dobrovolně vrátil a nadále se v něm zdržoval, svědčí o tom, že rozhodnutí žalovaného bylo předčasné a nezakládalo se na dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Především žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného má oporu ve spisovém materiálu, žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že v rozhodnutí není uvedeno doručení zprávy od Správy uprchlických zařízení a že není sdělen obsah zprávy. Zdůraznil, že v rozhodnutí je jasně uvedeno, že z informace správy uprchlických zařízení vyplynulo, že žalobce opustil 10.9.2017 pobytové středisko a jeho pobyt není znám. Toto konstatování je opřeno o úřední záznam ze dne 11.9.2017 na č. l. 19 spisu. Žalovaný poukázal také na to, že Správa uprchlických zařízení poskytuje žalovanému denně tzv. denní hlášení o stavu ubytovaných žadatelů. 11.9.2017 obdržel informaci, že od 10.9.2017 se žalovaný v PoS Havířov nenachází. Na základě této informace žalovaný v elektronické evidenci žadatelů zapsal do kolonky pohybu – svévolný odchod 11.9.2017. Neopodstatněná je i námitka žalobce, že žalovaný nekontaktoval policii či jeho osobně a nesnažil se zjistit místo jeho pobytu. Žalobce převzal poučení žadatele o mezinárodní ochranu, v němž je obsažen rozsah jeho práv a povinností, což plyne z č. l. 4 spisu. V poučení jsou také uvedeny instrukce k pobytu v pobytovém středisku a je zde stanoveno, že po splnění podmínek zákona o azylu, jej může žadatel opouštět. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin, je žadatel povinen oznámit písemně Správě uprchlických zařízení a uvést délku takového pobytu mimo středisko a adresu, na které se bude zdržovat. Opuštění pobytového střediska řeší § 82 zákona o azylu a v praxi, pokud žadatel opouští pobytové středisko na delší dobu (od 10.9.2017 a žalobce se vrátil 18.9.2017), tak toto povoluje OAMP. V tomto případě je nutno, aby si žadatel vyzvedl formulář, vyplněný nechal potvrdit na OAMP, s razítkem a souhlasem OAMP předal na Správu uprchlických zařízení a následně mohl zařízení opustit. Nic takového se ovšem v případě žalobce nestalo. Ze správního spisu jasně plyne, že žalobce neměl Správou uprchlických zařízení na krátkou dobu, a ani ze strany OAMP na delší dobu povolen pobyt mimo Pobytové středisko v Havířově, o žádnou propustku nepožádal, žádná nebyla vystavena. Žalobce toto ubytovací zařízení svévolně opustil. Do Pobytového střediska v Havířově se vrátil až 18.9.2017. V závěru žalovaný poznamenal, že ačkoliv toto pravidlo žalobce již jednou porušil a řízení o mezinárodní ochranu bylo zastaveno, opět pravidel nedbal a dne 1.11.2017 znovu svévolně zařízení opustil a žalovanému jeho pobyt není znám.

3. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl rovnou o věci samé, o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nerozhodoval.
4. O žalobě soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil. Souhlas byl udělen také žalobcem, neboť ten se do dvou týdnů od doručení výzvy podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 18.7.2017 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. 19.7.2017 žalobce potvrdil písemně, že převzal předvolání a poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Správní spis na č. l. 19 obsahuje úřední záznam o tom, že dne 11.9.2017 bylo na základě hlášení Správy uprchlických zařízení zjištěno, že žalobce svévolně opustil dne 10.9.2017 Pobytové středisko v Havířově. Jeho další pobyt není znám. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 11.9.2017 č. j. OAM-579/ZA-ZA11-ZA05-2017, jímž řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal 18.7.2017, zastavil podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů se závěrem, že z informace Správy uprchlických zařízení, provozovatele Pobytového střediska v Havířově vyplývá, že žalobce opustil 10.9.2017 bez povolení správního orgánu Příjímací pobytové středisko v Havířově. Od uvedeného dne tedy žalovanému nebylo místo pobytu žalobce známo. Žalovaný uvedl, že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze o žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud ze spisu žalovaného zjistil, že ke dni rozhodnutí byly obsahem správního spisu údaje, které poskytl žalovanému žalobce ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21.7.2017 a protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany z téhož dne. Ze správního spisu dále plyne, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 29.9.2017, o čemž vypovídá protokol o předání rozhodnutí za přítomnosti tlumočnice. Z úředního záznamu ze dne 12.9.2017 na č. l. 28 spisu žalovaného vyplývá, že téhož dne se pracovníce odboru azylové a migrační politiky a pracovník Správy uprchlických zařízení pokoušeli žalobci doručit v Pobytovém středisku Havířov napadené rozhodnutí a bylo zjištěno, že se žalobce v Pobytovém středisku Havířov nezdržuje.
6. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.), vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle ust. § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, řízení se zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.
8. Podle ust. § 82 odst. 1 téhož zákona, žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen písemně oznámit ministerstvu opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin. V oznámení žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvede adresu, kde se bude zdržovat, a délku pobytu mimo pobytové středisko. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 3 dny, je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen písemně oznámit ministerstvu nejméně 24 hodin před odchodem z pobytového střediska.

9. Z výše citovaného obsahu správního spisu bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce jakožto žadatel o udělení mezinárodní ochrany podané dne 18.7.2017 opustil dne 10.9.2017 bez povolení žalovaného Příjemací pobytové středisko v Havířově. Uvedené bylo žalovanému sděleno 11.9.2017 na základě hlášení Správy uprchlických zařízení. Od tohoto data jeho další pobyt nebyl znám. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin, byl žalobce povinen písemně oznámit žalovanému nejméně 24 hodin před odchodem z pobytového střediska. Tuto svou povinnost žalobce nesplnil. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by úmysl opustit pobytové středisko žalovanému oznámil. Pominout nelze ani to, že žalobce se v pobytovém středisku nenacházel ani 12.9.2017, kdy mu tam bylo bezvysledně doručováno napadené rozhodnutí, jak plyne z úředního záznamu pracovnice žalovaného na č. l. 28 správního spisu. Ze zákona žalovanému neplynula žádná povinnost pátrat po pobytu žalobce. Splněna byla rovněž i podmínka uvedená v § 25 písm. j) zákona o azylu, totiž že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo možno na základě dosud zjištěného stavu věci rozhodnout. Stran skutkového stavu byly k datu vydání napadeného rozhodnutí obsahem správního spisu toliko protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21.7.2017 a listina z téhož dne o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důkaz výsledkem žalobce k prokázání jeho návratu po 10.9.2017 do pobytového střediska a výpisem z evidence vedené žalovaným k době pobytu žalobce v Pobytovém středisku Havířov, soud považoval za nadbytečné, a proto tyto důkazy neprovedl.
10. Nedůvodnou žalobu soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
11. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěšný nebyl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 24.01.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

